

Oase

Midden in de woestijn
waar zeven bronnen welden
ligt een oase en zijn
bomen ontsproten aan de velden.

Zij rijzen naar de zon
en spreiden schaduwen
waar bloemen bij de bron
met dieren luwen.

BLOEIENDE WOESTIJN- ROZEN

Dag en nacht

Kartuizers leven tweemaal zo lang want iedere dag bestaat uit twee halve dagen en iedere nacht bestaat uit twee halve nachten.

Dat is niet alleen een tijdsindeling ook een tijdsevenwicht waarin arbeid en rust elkaar afwisselen voor lichaam en ziel.

Misschien is dit wel een recept voor een gezond en duurzaam leven lichamelijk en geestelijk en is dit het eigenlijk natuurlijk leven.

Woestijn

*Leven
in een woestijn
is niet roos-
kleurig*

*Toch
bloeien er
woestijnrozen*

als je glucose
te kort komt
moet er zoet zijn

als je kaliumgehalte
te laag is
moet er kalium zijn

dus niet

ziek en zwak
zitten zijn
en wankelen

om vervolgens
te menen dat dát
de woestijn is

waar je doorheen
moet om voor God
alleen te zijn

want

Jezus genas
de vrouw die aan
bloedvloeïing leed

Verum corpus

Dom Johannes was
een wijze vader abt
zo heel zo al
dat zijn zonen
welvarende en
gezonde en gelukkige
monniken waren.

Hij zei tegen Joseph
de procurator:
vanaf vandaag ben jij
naast mij als
geestelijk leider
de lichamelijke leider
van onze gemeenschap.

Ga natuurgeneeskunde
studeren om daardoor
onze voedingsdeskundige
te kunnen zijn want
dat bepaalt voor de helft
of je het hier als monnik
kunt uithouden of niet.

Joseph ontdekte toen
allerlei voedselallergieën:
wie wel en wie niet tegen
dierlijke eiwitten kon,
of men melk en eieren
kon verdragen en hoe het zat
met de mineraalhuishouding.

Na een jaar zag ieder
er blij en blozend uit
er werd veel en goed gewerkt
er werd minder geslapen
er werd mooi gezongen
je hoorde er weer lachen
en iedereen bleef.

Na een paar jaar had zich
de gemeenschap verdubbeld.
Er werd graag gebeden
want er woonden
gezonde zielen
en gezonde lichamen -
en deze twee zijn een.

Gebed

Dat broeder kok die elke dag aardappels moet schillen en telkens weer moet nadenken over het menu, van huisuit graag kokkerelt: en dat de poes in de keuken hem kopjes geeft bij de afwas.

Dat de procurator er genoeg in vindt op de weegschaal van actie en contemplatie te balanceren; dat hij God, die hij vindt in mannen en vrouwen buiten de poort, zal herkennen in het nachtelijk koorgebed.

Dat vader abt van nature zoveel vaderlijkheid in zich draagt, dat hij een monnik kan blijven temidden van al zijn zorgen en beslommeringen, omdat hij graag vader is en zonen heeft.

Dat de novicenmeester een geboren jeugdleider zal zijn die van de novicen als van jonge vrienden houdt; dat hij zelf bezield mag worden door hen, ook al dollen ze nog wat rond in het geestelijk leven.

Dat de broeder van de boerderij zich een echte veeboer mag voelen, iemand die zin heeft in paarden en koeien en hen kent bij de naam; en dat de dieren hem het kleine tedere verlangen leren naar God.

Dat de koster, die iedere dag als eerste opgaat naar het altaar van God, in zijn jeugd en ouderdom zal worden verblijd, juist in zijn ononderbroken zorg voor heel het liturgisch gebeuren als de dienst van God.

Offer

Het grootste offer voor een monnik is niet de stilte, maar dat de stilte die hij van binnen zoekt opnieuw gevuld wordt van buitenaf.

Het grootste offer voor een monnik is niet de leegte, maar dat de leegte die hij van binnen maakt opnieuw wordt volgemaakt van buitenaf.

Deel geworden van een gemeenschap, wordt de gemeenschap deel van hemzelf; daardoor bepaalt hij maar voor een deel zijn eigen leven.

De deeltaak die hij moet vervullen, kan zijn innerlijke leegte zozeer opheffen dat hij het gevoel heeft een gedeeltelijke monnik te zijn.

De stilte met zichzelf, de stilte met God kan in het communiceren met een gemeenschap worden overstemd zodat het gebed van de stilte verstomt.

Maar een monnik levend binnen een gemeenschap is er niet voor zichzelf alleen; hij is er ook om het anderen mogelijk te maken monnik te zijn.

En zo krijgt ieder zijn taak, draagt ieder zijn kruis, brengt ieder zijn offer en dit offer beslist over de ware geest van de monnik.

Is het dan zo dat alleen dán de taken die je als monnik moet vervullen ter wille van de gemeenschap

je als monnik heel houden,
de stilte in je behouden blijft,
de leegte voor God kan voortduren,

wanneer je datgene wat je doen moet
'graag' doet, met plezier,
eigenlijk als 'liefhebberij'?

Arme monnik

De armoede van een monnik
zit hem niet in het stugge
onder- en bovengood
dat hij draagt

niet in het harde van
bed en bidstoel
niet in schrale kost
waarvan hij leeft

maar in het ontberen
van de lichamelijke en
geestelijke rijkdom
die het leven biedt.

In de rijkdom van leven
kunnen mensen heilig
worden, door daarin
God te vinden.

Maar een monnik mijdt
deze omweg en begeeft
zich in de kale leegte
van bezitloosheid.

In deze armoede vindt
hij de rijkdom van
alleen met God te zijn
en voor God te leven.

*Mens sana in
corpore sano*

*‘Gezond naar
ziel en lichaam’*

Geestelijke gezondheid

Voor een monnik en moniale
gelden dezelfde wetten
tot behoud en onderhoud van
de geestelijke gezondheid
als gelden voor iedereen.

Wie zich alsmaar buigt
over zichzelf, bezig is
met doorgronding, ontleding
van zichzelf, draait
helemaal dol in zichzelf.

Daartegenover word je vrij
wanneer je je richt naar
buiten, naar wat is buiten
jezelf, je buitenwereld,
vooral mensen, God.

Wie zich inzet voor het
belang van anderen, het
samenlevingsgebeuren en
natuurbehoud, ervaart
vrijheid en ruimte.

Een monnik en moniale
die alleen voor God leeft,
op God gericht is
en niet op zichzelf,
blijft geestelijk gezond.

Keuze

Als je een monnik of
moniale wilt zijn,
kies je voor alles
wat in de lijn ligt
van de verwerkelijking
van je monastiek ideaal.
Voor God alleen leven
is Alles of niets.

Alles is deel van het
geheel en zonder
dat deel is het
geen geheel.
Dan ben je er niet
op uit het moeilijke
makkelijker te maken
of wat hard is zacht.

Gebed van een monnik

‘Heer, ik ben niet waardig
dat Gij komt onder mijn dak’

Als ik mezelf bezie en beschouw
kom ik mijn gebreken en tekorten tegen,
de gebrekkigheid van mijn karakter,
de zwakheid van mijn wil.

Ook mijn lichaam is niet volkomen
of tegen ouderworden bestand.
En zie ik er wel goed genoeg uit?
Ik voel me niet altijd gezond.

‘Maar spreek slechts één woord
en mijn ziel zal gezond worden’

U liet mij niet volmaakt voortkomen
uit uw schepping en gaf mij daardoor
de mogelijkheid uit mijzelf te worden
beeld van uw schoonheid.

Ik bid U: moge ik zo gezond zijn
naar lichaam en ziel, dat ik genezen
van mijzelf uw inwoning waardig zal zijn.
Spreekt U dat ene woord?

Soli Deo

Het was even wennen
op weg van de kapel
naar de refter
achter elkaar lopend
in een rij
de boetepsalm Miserere
te reciteren.

Zo erg was die maaltijd
ook weer niet:
een glaasje wijn
voor de gezondheid,
een groen ei erbij
en omeletten zo dik
als een hand.

Hoe minzaam groeten
Kartuizers elkaar,
zwijgend, maar met
een lichte buiging
en een glimlach
terwijl even het gezicht
wordt vrijgemaakt.

En de grote tocht
naar zee i eder jaar
was een bruisend feest,
met strohoeden op
en een wandelstok.
Ja, alleen voor God
behoort alles je toe.